

Οι πρόσφατες διαπραγματεύσεις στη Γενεύη σε διμερές και σε πολυμερές επίπεδο κατέδειξαν ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι πιθυμούν και εργάζονται συστηματικά για την εξεύρεση, επιτέλους, λύσεως του χρονίζοντος κυπριακού προβλήματος.

Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία των σαράντα δύο, τόσων, χρόνων που έχουμε συνομιλίες για το πρόβλημα αυτό που οι δύο κοινότητες έχουν συγκεκριμενοποιήσει τόσο πολύ τις διαφορές τους και έχουν φθάσει τόσο κοντά στη διατύπωση αποδεκτών, γι' αυτές, διευθετήσεων συμπεριλαμβανομένων και χαρτών που να οριοθετούν τις γεωγραφικές περιοχές που θα διοικούνται από την κάθε συνιστώσα πολιτεία. Είναι, επίσης, η πρώτη φορά από την εγκαθίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας το 1960 που οι Συμφωνίες Εγγυήσεως που υπεγράφησαν τότε από τις τρεις χώρες, Ελλάδα, Τουρκία και Αγγλία, μαζί με τους εκπροσώπους της Κυπριακής Δημοκρατίας, τον τότε πρόεδρο (Αρχιεπίσκοπο Μακάριο) και τον τότε αντιπρόεδρο (Φατίλ Κουτσιαούκ) συζητούνται και πάλιν από τα ίδια μέρη για την κατάργησή τους ή, ενδεχομένως, για την τροποποίησή τους. Μια τροποποίηση «έτσι που το αίσθημα ασφάλειας που θα παρέχει στη μια κοινότητα να μην προκαλεί αίσθημα ανασφάλειας στην άλλη κοινότητα», όπως πολύ σοφά συμφώνησαν οι δύο σημερινοί Κύπριοι ηγέτες, ο πρόεδρος Αναστασιάδης και ο ηγέτης της **Τ/Κ** κοινότητας, Ακιντζί.

Το στρατηγικής σημασίας ερώτημα που τίθεται αυτή τη στιγμή είναι γιατί καταλήξαμε σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια διαβουλεύσεων, να συζητούμε εξαντλητικά όλες τις πτυχές του κυπριακού με στόχο να βρούμε μια αμοιβαία αποδεκτή διευθέτηση; Σίγουρα οι λόγοι είναι πολλοί, αλλά θα μπορούσαμε να πούμε ότι η κύρια και βασική συναίνεση προήλθε από την Τουρκία η οποία ελέγχει στρατηγικά τις πρω-

Και προχωράμε για μια ειρηνική Κύπρο...

τοβουλίες των ηγετών της **τουρκοκυπριακής** κοινότητας. Και γιατί άραγε; Ασφαλώς και εδώ συντρέχουν πολλοί και διάφοροι εξωτερικοί και εσωτερικοί παράγοντες, ένας από τους οποίους σχετίζεται, σίγουρα, με την ευκαιρία

ληξης οι ειδικοί για το θέμα, (π.χ. William Healy, Roger Fisher), συμβουλευθούν όπως οι διαπραγματευτές επικεντρώνονται στο τι ενδιαφέρει την άλλη πλευρά και ποιοι είναι οι στόχοι της και όχι στις θέσεις που αυτή διατυπώνει. Επο-

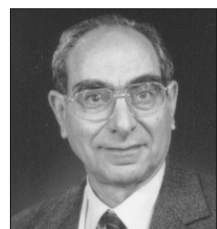
δύο πλευρές.

Μια ανακεφαλαίωση: (i) Οι δύο κοινότητες της Κύπρου θέλουν και επιδιώκουν να καταλήξουν σε ένα λειτουργικό πολιτικό σύστημα ΔΔΟ με στενά συνεργαζόμενες τις δύο συνιστώσες πολιτείες για το καλό και την πρόοδο όλων των πολιτών τους ως συνόλου, (ii) Η Τουρκία έχει λόγους και κίνητρα να θέλει, εκτός και για άλλους λόγους, να επιτευχθεί μια μακράς διάρκειας ειρήνη στην Κύπρο για να μπορεί να αξιοποιήσει τη δυνατότητα για ένα μακράς διάρκειας οικονομικό όφελος από τα σημαντικά κοιτάσματα υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσόγειο συμπεριλαμβανομένων και των αποθεμάτων στην Κυπριακή ΑΟΖ, (iii) Οι Διεθνείς παίκτες και τα εμπλεκόμενα συμφέροντά τους στην παραγμένη περιοχή της Μέσης Ανατολής επιθυμούν να καταστεί η Κύπρος ένα υπόδειγμα σταθερότητας αλλά και ειρηνικής συμβίωσης κοινοτήτων με διαφορετική θρησκεία, γλώσσα και πολιτιστικές καταβολές. Έτσι, μια Κύπρος μέλος της Ε.Ε. που να λειτουργεί σαν η Ελβετία της Ανατολικής Μεσογείου, θα είναι μια διευθέτηση που θα ωφελεί όλες τις εμπλεκόμενες πλευρές.

Έτσι, τώρα που «τα άστρα είναι ευθυγραμμισμένα» κατά τον Άιντα είναι καθήκον όλων μας να πάρουμε τα πιθανά ρίσκα για να πετύχουμε μια ειρηνική Κύπρο γιατί η τυχόν αδιαφορία «της μη ανάληψης των αναγκών ρίσκων, θα είναι όπως η όλη κατάσταση υποτροπιάσει επικίνδυνα», κατά μια παράφραση των δηλώσεων του κ. Γιούγκερ. Ας προχωρήσουμε λοιπόν με σύνεση σε όλα τα εναπομείναντα βήματα για την τελική διευθέτηση του κυπριακού.

***Μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής του Νεοκυπριακού Συνδέσμου και μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας των Ενωμένων Δημοκρατών, ΕΔΗ.**

Τώρα, με την πάροδο των εορτών, μπορούμε να συγκεντρωθούμε ιδιαιτέρως εις εν πολύ ουσιαστικές πρόσωπον των συγχρόνων Χριστουγέννων και συγκεκριμένα εις τον πολυαγαπητόν «άγιον» των παιδιών (και των μεγάλων) εις όλον τον Δυτικό Κόσμον,

Του **ΛΑΜΠΗ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ**

και μέσω της Δύσεως εις όλα τα μήκη και πλάτη του Πλανήτη — εις τον Santa Claus. Τον ευτραφή και αξιαγάπητον ηλίκιμμένον με την πλουσίαν άσπρην ανδροπρεπή γενειάδα και ενδευμένον με την κατακόκκινην χλαμύδα του. Είναι ο «άγιος» που αναμένουσιν εναγωνίως τα παιδιά και φροντίζουν να είναι φρόνιμα και υπάκουα εις ό,τι τους λέγουσιν οι γονείς των, διά να αμειφθώσι τελικώς τα Χριστούγεννα με τα ωραία δώρα που θα τους φέρη ο Santa Claus, όταν το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων θα φθάσει με το έλκηθρόν του και θα κατεβή από την καμινάδα διά να εναποθέση αθούρως τα δώρα κάτω από το χριστουγεννιάτικον δένδρον. Απειράριθμοι συγκινητικά ιστορία έχουν γραφή και γράφονται μέχρι σήμερα διά τον Santa Claus και προβάλλονται πάμπολλαι κινηματογραφικά και τηλεοπτικά ταινίες κατά την περίοδον των Χριστουγέννων, που όλους, μικρούς και μεγάλους, μας τέρπουν και συγκινούν.

Υπάρχει όμως κάτι με τον Santa Claus, που δεν στέκει εις την λογικήν. Και ιδού η παρατήρησίς μου: Έχει κανείς προσέξει ή συνειδητοποιήσει, ότι το όνομα του μεγάλου αυτού «ευεργέτου» των παιδιών, του Santa Claus, είναι εκτός πάσης λογικής εξηγήσεως; Διά τον εξής λόγον: Η λέξις Santa εις τας Λατινικάς γλώσσας είναι το θηλυκόν γένος του επιθέτου «άγιος». Δηλ. εις τας Λατινικάς γλώσσας αντιλαμβάνεται κανείς το επίθετον Santa, ότι ανήκει εις το θηλυκόν γένος (π.χ. λέγομεν διά τους άρρενας αγίους San Antonio και Santo Domingo, διά δε τας αγίας: Santa Lucia, Santa Caterina κτλ.). Ως εκ τούτου, εάν μεταφράσωμεν τον Santa Claus εις την ελληνικήν είναι ως να λέγωμεν ακριβώς «Ο αγία Κλάους»! Εσκέφθημεν μήπως ότι το όνομα Santa Claus δεν είναι τίποτε άλλο από εις γλωσσικός και φραστικός παραλογισμός, ο οποίος μας επεβλήθη υπό των παντοδυνάμων δυτικών ΜΜΕ διά της συνεχούς επαναλήψεως και αναφοράς των εις την ονομασίαν του, ώστε μηχανικώς απεδέχθημεν και μηχανικώς επαναλαμβάνομεν το όνομά του, που δεν ερμηνεύεται άλλως παρά ως «Ο αγία Κλάους»! Εάν δε ληφθή

υπ' όψιν ότι το Claus είναι το καί δευτικόν του ονόματος Niclaus, δηλ. του Νικολάου, τότε η ακριβής μετάφρασις του ονόματος του «αγίου» αυτού της Δύσεως είναι το εξωφρενικόν «Ο Αγία Νικόλαος»! Οι Γάλλοι, παρ' όλον ότι και η γαλλική ανήκει εις τας λατινικάς γλώσσας παρέκαμψαν τον σκόπελον αποκαλούντες τον «άγιον» αυτόν, ως le Père Noël, ήτοι «ο Πατήρ των Χριστουγέννων». Και οι γερμανικοί λαοί επίσης παρέκαμψαν τον παραλογισμόν του αρσενικο-θηλυκού ονόματος του «αγίου των δώρων» αποκαλούντες τον «άνθρωπον» των Χριστουγέννων». Ακόμη και εις την Σκανδιναβίαν απ' όπου προέρχεται ο μύθος αυτός εις τα σουηδικά γίνεται ο διαχωρισμός του αρσενικού και θηλυκού γένους του επιθέτου άγιος και αγία ήτοι sankt και sankta. Άρα το όνομα Santa Claus είναι η επιτομή του παραλογισμού!... Ως εκ του ανωτέρω, είναι απείρως προτιμωτέρα δι' ημάς τούς Έλληνες η χρήσις του Ελληνο-Χριστιανικού ονόματος του Αγίου Βασιλείου εκ Καισαρείας της Μικράς Ασίας, ενός των τριών Πατέρων (Ιεραρχών) των Χριστιανικών Γραμμάτων, διά μεν τα Γράμματα συνεορτάζοντος την 31 Ιανουαρίου, διά δε τον φέροντα

δώρα εις τα παιδιά κατά την ονομαστικήν εορτήν του οσίου αυτού κατά την πρώτην και εορταστικήν ημέραν εκάστου έτους (1ην Ιανουαρίου). Κατ' αυτόν τον τρόπον ο Άγιος Βασιλείος μας δεν (και δεν πρέπει να) συγχέεται με το πολύ παγανιστικόν δυτικόφερτον έθιμον της εορτής του αγίου των δώρων των παιδιών με την ημέραν της Γεννήσεως του Θεανθρώπου, ήτοι την 25ην Δεκεμβρίου. Η πρακτική αυτή στερεί από την κοσμοϊστορικήν εορτήν των Χριστουγέννων το πρέπον και ενδεικνυόμενον αίσθημα ευλαβείας και κατανύξεως εκ της Γεννήσεως και Ενανθρωπήσεως του Σωτήρος Χριστού εντός μιας ταπεινότητας φάτης εις μίαν παγεράν νύκτα του χειμῶνος, με μόνον σκοπόν να φέρη εις την

ανθρωπότητα την πνευματικήν και ψυχικήν σωτηρίαν της και όχι της προσφοράς δώρων εις τα παιδιά, ως τόσον παρεξηγημένα πράττει σήμερα ο φέρων το θηλυπρεπές όνομα «άγιος» της Δύσεως, λόγω της γνωστής παντοδυναμίας των ΜΜΕ εις την Δύσιν, άτινα διά της συχνής επαναλήψεως κάποιων παραλογισμών μεταβάλλουσι το άσπρον εις μαύρον και εις την παρούσαν περίπτωσιν το άρρεν εις θήλυ!

Θα πρέπη λοιπόν να προσέξωμεν την παγίδα του θηλυπρεπούς ονόματος του «αγίου των δώρων» των δυτικών λαών, του περιφήμου Santa Claus, μεταφραζόμενου εις όλας τας γλώσσας ως «ο αγία Κλάους» ή «ο αγία Νικόλαος» και να μη μετατρεπώμεθα μαζικώς εις ανοήτους. Δι' ημάς τους Έλληνες ο αγαπημένος άγιος των παιδιών πρέπει να εξακολουθήσει να είναι ο Άγιος Βασίλειος από τη Καισάρειαν, που φέρει τα δώρα του εις τα παιδιά την ημέραν της ονομαστικής εορτής του, την 1ην Ιανουαρίου εκάστου έτους.

ΥΠΟ ΤΥΠΙΟΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ Το έχετε ποτέ σκεφθή;